

ENTREVISTES PERSONALS

TRAGICOMÈDIA EN CINC ESCENES, UN PRÓLEG I UN EPÍLEG,

PRÒLEG

L'home està assegut, en mànigues de camisa. Te la jaqueta penjada en un costat, a la paret. Està com molt enfeinat en uns papers que te al davant. Truquen a la porta. L'home aixeca la mirada. Una dona, ben vestida i arreglada, entra per la porta. Ell s'aixeca. La dona porta una tarja gran a la mà.

HOME: Es vostè la senyora... *(treu un paper de la butxaca, el mira)*... Feinafuig ?

DONA: Jo mateixa...i vostè...*(mirant la tarja)*... el senyor Bonatasca?

Ambdós somriuen, dient que sí amb el cap. Encaixen i ell la convida a seure. Ella seu, molt acuradament.

HOME: Bé, vostè venia...

DONA:... A buscar una feina...

HOME: Es clar, es clar... Una feina... Temporal?

DONA: Doncs ara que ho diu... No ho se ben bé...*(mira la tarja)*... Sí!... Això mateix!

HOME: Molt bé, molt bé. Doncs comencem pel principi.

DONA: Què ?

HOME: El...principi.

DONA: El principi de què ?

HOME: Doncs... el principi de ...*(torna a mirar el paper)*... El principi de l'entrevista.

DONA: L'entrevista... Es clar, l'entrevista!

HOME: Comencem pel principi?

DONA: Comencem!

Tots dos s'aixequen. Ella va cap a la porta. Ell la crida.

HOME: Em penso que això es seu. *(li dona el paper que ell tenia)*

Ella agafa el paper, el mira, després mira la tarja que portava. Li dona la tarja a ell.

DONA: Gràcies,... això... deu ser seu.

Ell agafa la tarja, se la mira, es posa la jaqueta i surt. Ella seu al lloc d'ell i comença a mirar els papers. Truquen a la porta. Ella s'aixeca, amb el paper a la mà. Ell entra.

DONA: *(mirant el paper)* Vostè deu ser...la senyora... Feinafuig ?

HOME: *(mirant la tarja)* I vostè... el senyor... Bonatasca...?

(encaixen)

DONA: Bé, vostè venia...?

HOME: A buscar una feina

DONA: Es clar, és clar...Una feina...temporal?

HOME: Doncs ara que ho diu... No ho se ben bé.... *(mira la tarja)*... si!... Això mateix!

DONA: Molt bé, molt bé. Doncs comencem pel principi

HOME: Perdoni...

DONA: Sss...si?

HOME: Em sembla que el principi ja l'hem fet...

DONA: Vol...vol dir que ja l'hem fet?

HOME: Si..., abans,...

DONA: Abans?

HOME: Quan jo...

DONA: Quan vostè...

HOME: Era vostè
DONA: Quan vostè... era vostè... Ja.
HOME: Si... i quan vostè...
DONA: quan jo...
HOME: Era jo
DONA: Quan jo... era jo... Ja..
HOME: I, quan vostè era jo i jo, vostè...
DONA: Si...
HOME: ...hem fet el principi
DONA: El principi de què?
HOME: Doncs ...el principi de... el principi de l'entrevista
DONA: L'entrevista... Es clar, l'entrevista!
HOME: Comencem pel principi?
DONA: Comencem!

(Emi s'aixeca i surt, toca a la porta i torna a entrar)

HOME: Vostè deu ser... jo?
DONA: Vostè mateix,... i jo dec ser... vostè?

(Encaixen, Emi seu)

HOME: Bé, jo venia...
DONA: ...A buscar una feina per a vostè
HOME: Es clar, es clar..., una feina... temporal?
DONA: Doncs ara que ho dic, no ho sap ben bé.... Si!... Això mateix!
HOME: Comencem pel principi?
DONA: Una altra vegada el principi?
HOME: Que... ja l'hem fet... el principi?
DONA: El principi de què?
HOME: Doncs... el principi... de l'entrevista
DONA: L'entrevista, es clar, l'entrevista!
HOME: Comencem pel principi?
DONA: Comencem....

HOME: Em penso que això és meu...
DONA: Doncs això... deu ser meu.

(Tots dos es miren el paper, atabalades, no saben què fer)
(Truquen, s'asseuen els dos de cop)

TOTS DOS: Endavant!

ESCENA PRIMERA

(Entra la dona i s'asseu a una de les cadires i espera amb ànsia. Al cap d'uns instants, entra un home amb bata blanca, que s'asseu a l'altra cadira. L'home porta una carpeta a la mà.)

HOME: Bon dia.

DONA: Bon dia, doctor.

HOME: Vostè és... la senyora de Terrabastall?

DONA: Si...senyor. Però pot dir-me Pepita.

HOME: Jo soc el doctor Noves. Pot dir-me doctor, només doctor.

DONA: Gràcies, doctor. Doctor...

HOME: Si?

DONA: Pot dir-me alguna cosa del meu marit? Com està?

HOME: Bé, de fet no hi ha gaire cosa a dir... El seu espòs ha patit un greu accident de cotxe... Te cinc costelles enfonsades i dues esmicolades, o sia té gairebé el vint per cent de les costelles afectades. Després, pateix traumatismes en un vuitanta per cent del seu cos i també tres fractures al crani amb pèrdua de massa encefàlica en un quaranta per cent, d'aquest quaranta per cent, un vint per cent l'hem trobat sota el seient de l'acompanyant, un altre trenta per cent dins de la guanterera i l'altre cinquanta per cent que falta el va agafar per error un dels infermers pensant-se que pertanyia al xofer del camió que va provocar l'accident, però, per sort, ja l'hem recuperat. També ha patit cremades en un setanta per cent del seu cos; d'aquest setanta per cent, un quaranta per cent son de primer grau, un vint per cent de segon grau i un quaranta per cent de tercer grau. També hem detectat un tant per cent molt elevat d'aigua als genolls, aproximadament un trenta-cinc per cent, degut a un antic accident de futbol, segurament. L'aparell reproductor i urinari ha quedat malmès en un cent per cent, cinquanta per cent l'urinari i cinquanta per cent el reproductor. La columna vertebral també ha quedat afectada en un cent per cent, cada vertebra ha contribuït en un tres coma dos per cent, aproximadament. També té el fetge està afectat en un vuitanta per cent, d'aquest vuitanta per cent el vint per cent es deu a una dieta massa generosa en albúmina, el trenta per cent degut als efectes de l'alcohol que el seu marit ha anat bevent fins ara i l'altre cinquanta per cent ha estat causat per una placa amb dues fotografies que se li va incrustar en el moment de l'accident. A la placa posava "No corris"...

DONA: T'esperem...

HOME: Com diu?

DONA: Dic que...que a la placa posava "T'esperem"

HOME: Perdoni, deu haver estat un error de la infermera del torn de nit...
Doncs, seguim, els pulmons o aparell respiratori...

DONA: Doctor...

HOME: Si?

DONA: Com està el meu marit?

HOME: Està... mort.

DONA: Deu meu!

HOME: Ho sento.

(Pausa. La dona plora silenciosament, amagant la cara a les mans)

DONA: Doctor...

HOME: Digui'm.

(La dona s'aixeca violentament. L'home també s'aixeca i fa que l'agafa)

DONA: En quin tant per cent és mort el meu marit?

HOME: Calmi's, dona, calmi's.

DONA: Tregui'm les mans del damunt!

(La dona li dona una puntada de peu als collons, l'home cau de genolls)

DONA: No és preocupi, doctor... Noves? Puc dir-li doctor, no?

HOME: Siiii....Ag.

DONA: Molt bé, doctor Noves: Deia que no te de què preocupar-se: Miri, vostè ha patit una greu puntada de peu als collons. Pot tenir un d'ells enfonsat i l'altre esmicolat. És clar que també cap la possibilitat de que els tingui tots dos enfonsats i en aquest cas seria una sort per vostè, o bé tots dos esmicolats, en aquest cas haig de dir-li que ja ha begut oli; o sia té gairebé el cent per cent dels ous afectats i un cinquanta per cent de possibilitats en cada una de les opcions anteriors. Això ens porta, per seguir l'ordre que vostè mateix ha marcat, a poder afirmar sense por de equivocar-nos, que pateix un traumatisme en un tant per cent del seu cos realment ínfim, un zero coma zero zero ... per cent, així que no és tan greu la cosa, no?

HOME: Mmmmm....

DONA: Continuem: Lamento dir-li, doctor, que també pateix un traumatisme crànioencefàlic d'un... seixanta per cent, aproximadament.

HOME: Noooo..! *(li ho diu mig per gests)*

DONA: Que no? I tant que el pateix *(li fot un cop de peu al cap)*

HOME. Aaaahhhggg!

DONA: Bé, diguem un quaranta per cent, ara tampoc voldria passar-me...

D'aquest quaranta per cent, un vint per cent és degut al primer impacte, és a

dir, el de la meva sabata contra la seva cara, un altre vint per cent és a causa del segon impacte: o sia la seva cara contra el terra, un deu per cent perquè calço un parells de números més que els que hem pertocarien per la meva alçada, i el cinquanta per cent que falta ha estat un error meu que (*Li fot un altre cop al cap*), per sort, ja hem arreglat... Sap que m'està agradant això de fer de metge? No troba que ho faig prou bé, doctor?

HOME: Uuuuuuhh...

DONA: També ha patit cremades en un setanta per cent del seu cos; d'aquest setanta per cent, un quaranta per cent son produïdes per cigarretes enceses, un vint per cent...

HOME: Noooooo...!

DONA: No és preocupi, doctor Noves, era una broma, els metges sempre en fem, de bromes, en moments delicats com aquest, quan... hem de donar males notícies. Ajuden a fer minvar el dramatisme de la situació. Jo, ni tan sols fumo...Què? no li ha fet gràcia?

Doncs, seguim? També hem detectat un tant per cent molt elevat d'aigua als genolls, (*li trepitja els genolls*) aproximadament un trenta-cinc per cent, segurament degut a un accident molt... recent. L'aparell reproductor i urinari ha quedat malmès en un cent per cent, cinquanta per cent l'urinari i cinquanta per cent el reproductor. (*el doctor es protegeix els ous, espantat, la dona agafa una cadira*) la columna vertebral també ha quedat afectada en un cent per cent, cada vertebra ha contribuït en un tres coma dos per cent, aproximadament. (*Li fot cop de cadira a l'esquena*) També el fetge ha quedat afectat en un vuitanta per cent (*Li posa la cadira a sobre i s'hi asseu*) d'aquest vuitanta per cent el vint per cent es deu a una dieta massa generosa en divisions percentuals dels seus diagnòstics, el trenta per cent degut als efectes dels cops que ha anat rebent fins ara i l'altre cinquanta per cent ha estat causat...

(l'home està pràcticament mort, relaxat, la dona fa com si es volés anar, però abans és para)

DONA: Una última cosa: Si en un petit tant per cent de la pell dels ous hi descobreix unes lletres incrustades, no és preocupi: probablement serà la marca dels calçotets. Rentant se'n va. Adéu, doctor, el cent per cent d'aquesta vídua s'acomia de vostè per sempre més.

(La dona surt, l'home es queda a terra)

ESCENA SEGONA

(La dona està asseguda, mirant papers. L'home, que va vestit com un veritable "paleta", entra tímidament i s'asseu davant d'ella)

HOME: Bon dia.

DONA: Bon dia. Vostè dirà.

HOME: Voldria vendre el pis.

DONA: I... com és el seu pis?

HOME: Té tres habitacions que donen al carrer, un terrat, cuina-menjador, lavabo i bany complet. Deu fer uns noranta metres quadrats.

DONA: I quan en vol pel seu pis?

HOME: Vint milions.

(Pausa)

HOME: Aquest pis el vaig heretar dels pares, al cel siguin, i és a on jo vaig créixer.... és una propietat amb un gran valor sentimental.

(Pausa)

DONA: Ah, si? I quins records té d'aquest pis?

HOME: Oh, molts i molt bons! Recordo la olor de xocolata desfeta els diumenges al matí quan em despertava, el soroll dels carros quan passaven pel davant de casa, tot trepitjant l'empedrat del carrer... Recordo també quan la mare ens deixava quedar a veure la televisió els dissabtes a la nit, mentre esperàvem al pare...

DONA: On era el seu pare els dissabtes a la nit?

HOME: Bé, era un home que gairebé no era mai a casa, la feina li ocupava molt de temps.

DONA: De què treballava?

HOME: E...era paleta.

DONA: Des de quan els paletes treballen de nit?

HOME: Bé, ell....

DONA: Escolti, senyor...

HOME: Vullvendre. Ramon Vullvendre.

DONA: Senyor Vullvendre: Si no em diu la veritat no podré ajudar-lo.

HOME: Es clar, és clar... Bé, el cas és que el pare era molt aficionat al futbol, i passava moltes hores a la penya blau-grana de on era soci.

DONA: Hi hauria un bar, és clar, en aquesta penya.

HOME: Si... però no estava gairebé mai obert!

DONA: Però els caps de setmana si que era obert...!

HOME: Si, els caps de setmana, si.

DONA: Per tant, els dissabtes a la nit el seu pare era al bar.

HOME: Si.

DONA: Fins altes hores de la matinada.

HOME: Si.

DONA: I el seu pare, quan arribava a casa, sovint anava begut. Oi que sí?

HOME: Una mica.

DONA: Només una mica? Potser anava prou borratxo per estomacar la dona, per estomacar a la seva mare. M'equivoco, senyor Vullvendre?

HOME: ... no.

DONA: No és així o no m'equivoco?

HOME: No... no s'equivoca.

DONA: I, posats a estomacar, molts dies li tocava el rebre a vostè, oi que sí?

HOME:

DONA: Oi que sí, senyor Vullvendre?

HOME: Com pot saber tot això?

(Pausa)

DONA: Té germans?

HOME: Un de més gran.

DONA: A on és ara? Com és que no ha vingut amb vostè?

HOME: És fora. Però tinc poders firmats per ell que m'autoritzen a vendre el pis.

DONA: Tan lluny viu el seu germà que no ha pogut desplaçar-se per un afer tan important com és aquest?

HOME: Bé...

DONA: La veritat, senyor Vullvendre.

HOME: Es a la presó, el meu germà és a la presó... Es un lladre, un lladregot de merda... Es això el que vol saber?

DONA: Vull saber quan va començar a robar.

HOME: De ben petit ja prenia diners de la bossa de la mare, diners que ens feien falta per menjar, i anava a comprar-se dolços i porqueries...

DONA: Així que, mentre vivien al pis, varen passar gana.

HOME: Gana i vergonya.

(Pausa)

DONA: I com ho porta tot això, vostè?

HOME: De vegades somio a les nits, però res més. Ho porto bé.

DONA: Què somia?

HOME: Somio que torno a ser al pis, que soc nen i estic al llit, tapat de cap i tot. Sento al pare que obre la porta del carrer. Una bafarada calenta d'alcohol, com una boira espessa, li surt de la boca i flota a través del rebedor cap a la meva habitació i se'n fica per sota els llençols...

DONA: I...?

HOME: ... i per més que jo intento de pessigar-los molt fort perquè no entri, aquest baf insuportable acaba per impregnar-me tot el cos, fins i tot el meu alè és torna com el seu... I llavors em desperto.

DONA: No m'havia dit que el pis tingués rebedor.

HOME: Ja no el té.

DONA: I com és això?

HOME: Vam tirar l'envà per a fer més gran el menjador.

DONA: Això quan va ser?

HOME: El maig del 70.

DONA: Carai, com és que ho recorda tan bé?

HOME: Per que va coincidir amb la mort de la meva germana.

DONA: Ah! tenia una germana. A on va morir?

HOME: Al llit.

DONA: Al seu llit, al pis.

HOME: Si.

DONA: Quina edat tenia?

HOME: Quatre anys.

(Pausa)

HOME: Va morir de desnutrició, va dir el metge.

(Pausa)

DONA: Bé, senyor Vullvendre, vostè el que ha de fer és desempallegar-se'n del pis com abans millor. Una vegada estigui venut, i si segueix un tractament de barbitúrics que ara mateix li receptaré, d'aquí sis mesos vostè serà el més feliç dels mortals. També hauria de fer repòs: res de córrer ni treballar massa i, sobre tot, sobre tot, li prohibeixo que vagi a cap més entrevista com aquesta enlloc. Entesos?

HOME: Jo...

DONA: Què?

HOME: No res. El que vostè digui.

(La dona escriu a un paper)

DONA: La medicació l'haurà de prendre tres cops al dia, abans de les menjades. Ara, quan surti, la meva secretària li extindrà la recepta.

HOME: Molt bé. A...a reveure.

(L'home s'aixeca i va fins la porta)

DONA: Senyor Vullvendre.

HOME: Sí?

DONA: Li donarem quatre milions.

HOME: Molt bé... Gràcies... gràcies.

DONA: Demani hora d'aquí mig any. Parlarem de l'apartament de la platja.

HOME: Si!! Va ser allà a on em vaig separar de la dona, també ho hauríem de repassar, allò...

DONA: Molt bé, molt bé, ja ho arreglarem d'aquí sis mesos. Digui que passi el següent, si us plau.

ESCENA TERCERA

(La dona està asseguda a la cadira, esperant. Porta una gravadora de periodista, un "reporter". L'home arriba i la dona s'aixeca i li dona la mà)

HOME: Perdoni per haver-la fet esperar, senyoreta...

DONA: Diari, Elsa Diari, per servir-lo. No és preocupi, ja estic acostumada.

(Seuen tots dos, ella engega la gravadora)

DONA: Abans de començar l'entrevista; hi ha algun tema sobre el que no vulgui fer declaracions, senyor Portada?

HOME: Pot preguntar el que vulgui. La meua vida és com un llibre obert. No tinc res que amagar.

DONA: I..., hi ha algun tema que s'estimi tractar més que qualsevol altre?

HOME: No, cap. Dispari.

DONA: Li sembla que fem un petit sondeig, abans de començar?

HOME: Com vulgui.

DONA: Què l'interessa més, la seva vida privada o la pública, per parlar-ne ara?

HOME: Ho deixo al seu criteri.

DONA: Vol dir que si ara parléssim de la seva vida privada i jo li fes alguna pregunta compromesa, vostè me la respondria com si estiguéssim parlant del temps?

HOME: I tant!

DONA: Vol que parlem del temps?

HOME: Si creu que això pot interessar a la opinió pública...

DONA: Ah, prefereix parlar de la opinió pública?

HOME: Si vol que li digui la veritat...

DONA: No tinc cap inconvenient en fer-li alguna pregunta sobre la veritat però, si em permet un consell...

HOME: Aconselli, dona:, aconselli.

DONA: Si tota la estona parlem de la veritat, els lectors s'avorriran.

HOME: Ah, doncs ja diré alguna mentida, sense problemes!

DONA: I no l'importarà que la publiqui, oi, senyor Portada?

HOME: I tant que no, pot publicar el que vulgui.

DONA: Creu que seria adient que diguéssim mentides, vostè i jo, i que després jo les publiqués?

HOME: No sé... potser fins i tot seria divertit?

DONA: Vol que parlem de diversió? Li sembla que en trauríem l'aigua clara? O preferia parlar d'algun succés luctuós que necessiti explicar al seus admiradors.

HOME: Soc un home que no té preferències a l'hora de ser entrevistat.

DONA: No tenir preferències és una actitud vital o una manera de quedar bé? Vol que entrem en aquest tema i fem una mica de polèmica?

HOME: Si vostè ho desitja, endavant.

DONA: Això que acaba de dir, "endavant", en fa pensar: Si ara ens capbusséssim en unes petites dissertacions sobre el significat del "davant" i el "darrera", vostè i jo, no creu que això faria pujar sens dubte la seva popularitat?

HOME: Si vostè ho diu...

DONA: I no parlem del que pujaria si adornem aquests mots, de per sí insignificants, amb la contracció "pel": "pel" davant i "pel" darrera, això gairebé seria de premsa del cor!

HOME: No parlem, no parlem...

DONA: Home, però d'alguna cosa hem de parlar, no?

HOME: No?

DONA: No sé... del temps ja hem parlat, oi?

HOME: I tant, quan hem començat l'entrevista, que no ho recorda?

DONA: No.

HOME: Si, dona; vostè ha preguntat si jo volia parlar del temps i jo li he respost que si això podia interessar a la opinió pública...

DONA: De la opinió pública si que recordo que hem parlat.

HOME: Es clar, i una bona estona que ho hem fet, fins i tot vostè ha dit que la opinió pública li agradaria saber la veritat, però no tota, i que si diem alguna mentida, vostè i jo, i després vostè la publicués, seria molt adient i la gent es divertiria.

DONA: De tot això hem parlat, en tan poca estona?

HOME: I més coses que hem comentat, fins i tot hem arribat a la conclusió de que el successos luctuosos que hem exposat farien pujar la meva popularitat, encara més, si cap!

DONA: Ai, carai, se m'ha passat el temps volant...

HOME: No se si recorda que, de la popularitat, hem saltat a analitzar la paraula "davant", la paraula "darrera", i las hem combinades, m'atreviria a dir que sàviament, amb la contracció "pel", i aquí, aquí ha estat quan hem tocat el tema, molt elegantment, això si, de la premsa del cor...

DONA: Això si que ho recordo, ha estat magnífic. I, seguint el fil de l'entrevista, llavors ha sigut quan jo no recordava que ja havíem parlat del temps.

HOME: Vol que parlem del temps una altra vegada?

DONA: Em temo, senyor Portada, que seria abusar del seu temps.

HOME: No, si jo sempre tinc temps per una entrevista intel·ligent!

DONA: Li agafo la paraula, la propera vegada parlarem de la intel·ligència i, és clar, del temps. Moltes gràcies per la seva amabilitat, senyor Portada.
HOME: A vostè.

(La DONA: tanca la gravadora. S'aixequen tots dos, es donen la mà)

DONA: Que vol que parlem de vostè, ara, informalment?

HOME: Per mi com si vol parlar del temps...

ESCENA CUARTA

(La DONA: està asseguda a la cadira, entre l'home, tímidament)

DONA: Entri, entri...

HOME: Es pot passar?

HOME: Bon dia

DONA: No és quedi aquí dempeus, segui...

HOME: Gràcies.

DONA: No es mereixen. Benvingut al centre de relacions "La Solitud". Jo soc la senyora Solitud.

HOME: É...és vostè la propietària?

DONA: No, no... és una coincidència, es veu que "Solituds" n'hi ha moltes...

HOME: Jo soc en Joan Acoreta.

DONA: Tant de gust.

HOME: Igualment.

DONA: Així que s'ha decidit a buscar parella, eh?

HOME: Ja fa temps que la busco.

DONA: Vull dir... que s'ha decidit a venir aquí a buscar-la.

HOME: He vingut per que ja estava avorrit d'arrossegar-me per les sales de festes, esperant que alguna nimfòmana pendona es fixés en mi, em portés al seu apartament i allà em fes totes les marranades imaginables i alguna inimaginable.

DONA: Bé, nosaltres...

HOME: També estic fart de proposar relacions serioses a totes les noies que conec, començant per les amigues de quan anava al col·legi, les companyes de facultat, les que treballen amb mi, les del gimnàs, fins i tot a les núvies dels meus amics els he demanat per sortir...!

DONA: Doncs, aquí...

HOME: La qual cosa m'ha fet perdre tots els amics que tenia...

DONA: No...no té cap amic?

HOME: Bé, en tinc dos... però viuen junts...en parella, entén? Son gais!

DONA: Ah.

HOME: Ni tan sols puc sortir a lligar amb ells!

DONA: Es clar.

HOME: Tanmateix he provat els contactes del diari, el party line, Internet..., el club dels cors solitaris...

DONA: La nostra empresa...

HOME: He regalat flors, bombons, roba interior, colònies, objectes per a la llar, un abric de pells, joies, bijuteria, cosmètics, roba de marca, fins i tot un terreny a on el meu pare, al cel sia, hi tenia un hortet...!

DONA: Però...

HOME: M'agradava una noia que era... naturalista..., o naturista, com és digui..., vegetariana, vull dir, i li vaig regalar el terreny, amb l'hort i una caseta plena d'eines per llaurar. Vol creure's que va vendre el terreny a una constructora i van fer-hi vivendes unifamiliars, la mala p....?

DONA: Vaja,...

HOME: I tot aquesta pila de fracassos sentimentals m'han fet gastar una fortuna en psiquiatres, psicòlegs, neuròlegs, teràpies de grup i desintoxicacions vàries. Per no parlar de la quantitat de suplementes per habitació individual que porto pagant des que vaig començar a fer de viatjant, ara farà catorze anys...

DONA: Ah, és viatjant, vostè...

HOME: Si.

DONA: I què ven?

HOME: Llibres.

DONA: Qui...quina professió més bonica...

HOME: Si.

DONA: I quins llibres ven?

HOME: Em fa vergonya dir-li.

DONA: Sr. Anacoreta, això és com la consulta del metge,...

HOME: Acoreta, Joan Acoreta.

DONA: Sr. Acoreta: Què dic com la consulta del metge! Com el secret de confessió és això! Res del que aquí es digui sortirà d'aquestes parets.

HOME: Doncs allà va: Estic especialitzat en vendre la "Enciclopèdia de l'Amor i de la Parella".

DONA: Vaja..., i... com li va?

HOME: Molt bé. Soc el millor dins la meva especialitat.

(Pausa. L'home amaga el cap a les mans i comença a plorar)

HOME: Es l'única cosa que faig bé, l'única cosa que em fa tirar endavant. Penso que, si no fos per la feina, ja m'hagués engegat un tret...

DONA: I ara! No digui barbaritats, home!

HOME: Fins i tot ara.... *(plora)*

DONA: Ara, què....? Au, vinga, digui-ho!

HOME: Fins i tot ara només tinc ganes de ensenyar-li el catàleg...

DONA: Faci-ho, si això l'ha de fer sentir millor.

HOME: Si? Em deixa ensenyar-li?

DONA: I tant!

HOME: Però és que si li ensenyo, li voldré vendre una enciclopèdia...

DONA: Intenti-ho. Ja soc grandeta, jo. Sé defensar-me.

HOME: Vostè no ho entén; jo... jo... no fallo mai, tinc un cent per cent de vendes efectives... i cap client mai no ha deixat de pagar cap termini... Per que es venen a terminis, sap?

DONA: Ah, sí? Què interessant!

HOME: Ho veu? Ja li estic venent una enciclopèdia...! (*Plora més fort*)

DONA: I què, si vull una maleïda enciclopèdia?

HOME: No suportaria que vostè també...

DONA: Vol ensenyar-me el catàleg d'una puta vegada?

(Pausa)

HOME: Vol sortir amb mi?

DONA: Què?

HOME: He dit que si vol sortir amb mi, podríem anar a sopar...

DONA: El que vull és una enciclopèdia d'aquestes!

HOME: No...

DONA: I la vull aquí demà mateix! La pagaré al comptat. Adéu, senyor Anacoreta.

(la DONA: s'aixeca i surt violentament)

HOME: Acoreta, Joan Acoreta... Però, on va? De veritat que no vol sortir amb mi? Si anem a sopar junts li regalaré, junt amb la "Enciclopèdia de l'amor i de la parella", el "Libro de Buen Amor" i el "Kamasutra" i... tot això, què diria que val? Doncs val tres-centes cinquanta mil pessetes! Però vostè està de sort, senyora, perquè haig de donar-li la bona notícia de que si fa la compra ara, tot això se li quedarà en només vuitanta cinc mil pessetes! A més a més, li regalarem una edició il·lustrada a tot color de "Romeu i Julieta", de William Shakespeare, i un ram de flors que jo mateix aniré a comprar-li a la florista... també li puc comprar un anell... un anell de prometatge... només cal que anem a sopar plegats... Tinc més ofertes, senyora... tinc la col·lecció de les millors novel·les romàntiques en trenta volums enquadernades en pell: L'amant de Lady Chatterley, Madame Bovary, etc. Quan hàgim acabat de comprar això podem anar a ballar, jo he fet cursets de ball de saló... no em deixi sol, senyora Solitud, no em deixi sol...

ESCENA CINQUENA

(L'home està assegut a la taula, porta una túnica blanca i unes claus grosses penjant del cinturó. La dona que entra per la porta duu una gran ferida al pit)

DONA: Vostè és el senyor Sant P...?

HOME: El meu nom no és important.

DONA: No.

HOME: El que és important és el que vostè porta.

DONA: Bé, portar, el que es diu portar, no porto gran cosa. Em vaig morir tan ràpid que no va donar-me temps a agafar res.

HOME: Res del que hagués agafat li serviria aquí, senyora Bonviatge.

(Pausa. La dona seu davant de l'home)

HOME: De què creu que va morir, senyora Bonviatge?

DONA: Vostè no ho sap?

HOME: Contesti a la meva pregunta.

DONA: Doncs, suposo que el meu marit va arribar a casa i ...

HOME: Va morir d'un tret, oi?

DONA: Si.

HOME: Creu que se'l mereixia, aquest tret?

DONA: Algú és mereix un tret mortal al pit?

HOME:

DONA: Si, suposo que me'l mereixia. Feia molt de temps que jugava amb foc.

HOME: Li agradava fer-li el salt al seu marit?

DONA: Era la única cosa que em feia sentir viva. Quina ironia, no?

HOME: I per què no el va deixar, abans d'arribar a aquest extrem?

DONA: Vostè no coneix al meu marit.

HOME: S'equivoca. El seu espòs i jo tenim una cita ... aquí mateix.

DONA: Espero que sigui aviat.

HOME: No ha acabat de contestar a la meva pregunta.

DONA: Si l'hagués deixat, m'hauria matat.

HOME: Es el que ha fet, no?

(Pausa)

HOME: Què recorda de la seva mort?

DONA: Molt poca cosa: No em trobava gaire bé després de dinar i em vaig ajeure al sofà. De seguida vaig endormiscar-me. Tot de cop un soroll em va fer obrir els ulls i allà estava ell, amb la pistola a la mà...

HOME: I què més recorda?

DONA: Res més. Res d'un túnel de llum blanca, res de veure el meu cos des de la forma astral, res de res de com jo pensava que seria la mort. Vaig despertar-me, si és que a això li podem dir despertar, davant de la seva porta.

HOME: Creu que a algú li sabrà greu la seva desaparició?

DONA: No ho sé, potser a en Bobby...

HOME: Qui és en Bobby?

DONA: Es el nostre gos, un pastor alemany. A hores d'ara ja deu estar fora, a la porta, mort, probablement enverinat. Al meu home no li agraden les bèsties. O no venen aquí els animals?

HOME: Que em diu dels seus fills?

DONA: Ja sap que no en tinc, de fills.

HOME: Per què?

DONA: No m'agraden els nens i, menys, si són compartits amb segons qui.

HOME: Què canviaria si podés tornar a viure?

DONA: Tot.

HOME: Tot? No li agrada res de la seva vida?

DONA: Res. Voldria haver estat ser home enlloc de dona, haver nascut en un altre país, en una altra família, en una altra època... potser tot hagués estat diferent llavors.

HOME: Ja.

DONA: Per què no m'envia a l'infern i acabem d'una vegada?

HOME: No li sap greu haver mort?

DONA: Gens ni mica.

HOME: Si tornés al mateix moment en que el seu home la estava apuntant amb la pistola, què li diria?

DONA: Li diria: què esperes, fill de puta, acabem d'una vegada!!!

HOME: Però això és el mateix que li va dir.

DONA: Sí? Ja no me'n recordava.

HOME: Vol dir que mentre era viva no va veure massa pel·lícules?

DONA: Totes les que vaig poder. El cinema i la literatura em van fer conèixer coses que, encara que virtuals, omplien a estones la buidor de la meva existència.... Res més trist que quan s'encenen les llums a una sala de cinema, es una sensació d'abatiment infinit, com morir una mica però sense acabar de fer-ho. Quan és van posar de moda els cinemes multisala, pràcticament vivia allà dintre... Encara recordo la ultima pel·lícula que vaig veure; es deia... bé, el títol no el recordo, però anava d'una dona que aconsegueix canviar el seu destí a força de lluitar contra tot i contra tothom. Es lesbiana, sap? Però té un cor que no li cap al pit i ella...

HOME: Això de lluitar no està fet per vostè, oi?

DONA: Detecto un lleu matís d'ironia en la seva pregunta. Li agrairia que és limités a fer-me el qüestionari o el que dimonis hagi de fer i que fem via.

Vostè i jo sabem que només hi ha un lloc per a mi, així que: per què retardar el que és inevitable?

HOME: Jo decidiré quan s'acabarà l'entrevista, si no li sap greu. Ja falta poc.

DONA: Què més vol saber?

HOME: Hi ha alguna cosa maca en la seva vida, alguna cosa per la que valdria la pena seguir lluitant per tirar-la endavant? Pensi-ho bé abans de contestar aquesta pregunta, doncs serà la última.

DONA: Podia haver-se-la estalviat. No, no hi ha res. Fins i tot començava a estar farta del gos.

(Pausa)

HOME: Bé, em temo que haig de donar-li una mala notícia.

DONA: Sorprengui'm.

HOME: Vostè no és morta.

DONA: Ah, no?

HOME: Vostè no és morta, encara.

DONA: I... això?

HOME: Maquillatge d'efectes especials. Amb les pel·lícules que ha vist no hauria de sorprendre's.

DONA: Però...

(L'home s'aixeca i és treu la túnica, a sota porta un vestit de corbata)

HOME: Vostè es troba a les dependències de l'Agència Dissuasiva del Crim. Li explicaré en què consisteix la nostra feina: Quan alguna persona vol matar a una altra, abans de fer-ho pot contractar els nostres serveis. Nosaltres fem una avaluació totalment objectiva de la víctima i donem el nostre criteri sobre si aquella persona mereix morir de debò o no. Així el nostre client té una visió diferent sobre el tema que el preocupa i pren la decisió que li sembla més convenient sense deixar-se portar per impulsos dels que més tard se'n penediria durant tota la vida.

DONA: I... sempre li fan creure a la persona que ha mort?

HOME: Sovint però no sempre. De vegades, com ha estat el seu cas, al mateix temps, li fem creure al nostre client que, degut a un error, ha mort la víctima. Després estudiem les seves reaccions, no fos que els sentiments de culpa i penediment fossin tan grans que hagués estat pitjor el remei que la malaltia.

DONA: I diu que al meu marit li han fet creure que m'havia assassinat?

HOME: Vostè ho ha dit. El truc de la munició equivocada mai falla.

DONA: I què? Com ha reaccionat?

HOME: Es una persona completament feliç. Un home nou.

DONA: Tinc ganes de veure la cara que farà quan sàpiga que soc viva.

HOME: Em temo que això no serà possible. Vostè és morta per al nostre client i també, podríem dir-ho així, per a vostè mateixa. Imagini's quin mal servei que oferiríem si el seu marit sabés la veritat. A més a més, el client quan firma el contracte de serveis paga una quantitat astronòmica a fons perdut, per tant hem de acomplir la nostra part. En teoria, quan va succeir l'error de la munició, nosaltres vam fer-nos càrrec del seu cos, vàrem organitzar el seu enterrament, etc.

DONA: Però jo no vull morir...

HOME: Això és el que diuen tots. No faci cas d'aquests pensaments, són pur instint de supervivència, li ho dic jo, que tinc molta experiència en trànsits d'aquest tipus. El que val és el hem parlat fins ara. Vostè, en el seu ésser profund, desitja la mort. Es més: El resultat de la entrevista està molt clar: Vostè mereix morir. Els nostres qüestionaris mai fallen. La nostra experiència de quaranta anys essent els líders del mercat de l'assessorament criminal i els més de tres-cents punts de venda arreu del món ens avalen.

DONA: Nooo....

HOME: Està en el seu dret de plorar, xisclar, i posar-se histèrica. A molta gent li va bé això. També pot confessar-se, si vol, encara que a vostè no li fa gens de gràcia anar al cel. I no va desencaminada, si vol saber la meua opinió.

DONA: Per què m'ha dit la veritat?

HOME: Cóm?

DONA: Si, per què no ha seguit fent-me creure que era morta?

HOME: Ah, això! Bé, els nostres clients tenen la possibilitat de contractar un servei complementari que consisteix en fer patir a la víctima tant com puguem abans del final. Només l'oferim als clients que venen ben recomanats, com va ser el cas del seu marit. Es un producte que ni tan sols la competència coneix i volem que segueixi així durant molt de temps.

DONA: Quan i com moriré?

HOME: Això no li puc dir. forma part del tracte.

(l'home s'aixeca i es disposa a marxar)

HOME: Si necessita alguna cosa, demani per mi. Em dic Pere Sant.

DONA: Quan temps em queda?

HOME: Quan temps vol?

EPÍLEG

(Els mateixos personatges que al Pròleg. La dona arriba per la porta, ell està assegut, remenant papers)

DONA: El senyor... Bonatasca ?

HOME: Jo mateix.

DONA: Adelina Feinafuig, per servir-lo.

HOME: Tant de gust. *(encaixen)*

(Ell li fa una senyal perquè sigui. Ella seu a una cadira que hi ha davant d'ell)

HOME: Bé, doncs començarem per delimitar el seu perfil.

(Ella gira la cara del costat dret, molt seriosa)

DONA: Així està bé ?

HOME: No... no hem referia a aquest perfil...

(Ella tomba la cara cap a l'altre banda)

DONA: Vol dir aquest ?

HOME: Vull dir el seu perfil psicològic...

DONA: Ah, el perfil psicològic..., es clar...

(Pausa)

DONA: No el tinc.

HOME: Com diu ?

DONA: No l'he portat.

HOME: El què no ha portat ?

DONA: El... el perfil.

HOME: El perfil ?

DONA: Sí, jo no sabia res de cap perfil ... psico ...

HOME: Psicològic.

DONA: Això mateix. Trobo que hagués pogut dir-m'ho quan hem parlat per telèfon...!

HOME: Vostè no ha de portar cap perfil.

DONA: No ?

HOME: No.

DONA: Així, ... no...?

HOME: No.

DONA: Menys mal, amb el dia que porto, només m'hauria faltat això...

HOME: El perfil psicològic es cosa meva.

DONA: Ah, doncs si es cosa seva, jo no haig de fer res. Oi que no?

HOME: Dona, tan com això...

DONA: L'ha portat ?

HOME: El què ?

DONA: Coi, el perfil. De què parlem si no ?

HOME: Miri, farem una cosa...

DONA: Aaaah, vostè tampoc l'ha portat...

HOME: Oblidem el perfil.

DONA: Oblidem-lo.

HOME: Ja anirà sortint durant l'entrevista.

DONA: Si! Ja sortirà. Siguin a on siguin, les coses sempre acaben sortint...

HOME: Si..., bé...

DONA: ... per més ben amagades que estiguin!

HOME: Si, ...

DONA: ... i quan menys t'ho esperes!

HOME: Ha portat el currículum ?

DONA: I tant!

HOME: Me'l vol ensenyar, si us plau ?

DONA: El...el...

HOME: El curriculum vitae.

DONA: Ah... No, aquest no l'hi portat, no.

HOME: El que em faltava! No ha portat el curriculum.

DONA: Potser...

HOME: Potser què ?

DONA: Potser... potser és amb el perfil, ... al mateix lloc, vull dir ...

HOME: Sap que no m'està facilitant gens la meva feina?

DONA: Ho sento.

HOME: Sap que jo no estic aquí per perdre el temps?

DONA: No.

HOME: Vostè vol una feina, no ?

DONA: Si...

HOME: Una feina temporal. Oi que sí ?

DONA: Si...

HOME: Doncs, si no hem facilitada les coses...

DONA: Si...

HOME: ...ni vostè trobarà una feina...

DONA: Temporal...

HOME: Deixi'm parlar!

DONA: Perdó.

HOME: Ni vostè trobarà una feina, ni jo podré fer la meua, de feina.

DONA: Ja.

HOME: Ha quedat clar?

DONA: El què?

HOME: Doncs que si jo no tinc el maleït curriculum i el maleït perfil...!

DONA: Ja l'ha trobat ?

HOME: El què ?

DONA: El perfil.

(Tots dos es queden mirant-se durant uns segons, després miren al voltant seu, poc a poc. Després s'aixequen i es posen a buscar quelcom, però sense tocar res, només mirant i donant voltes lentament per l'escenari)

FI